

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De Postrijder verschijnt s'lijdsdags, s'londerdags en zaterdag.
Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLE, boekdrukker uitgever van dit blad, grootte markt, 51, en bij alle post-directeurs.
Alle toezending van brieven, amononen, geld, enz., moet gefrankeerd zijn.

Het abonnementsgeld is per jaarl. 1.50 fr. in den Jeker zullen geworpen worden? Geenszins. Ware het zoo gelegen dan zouden wij de eerste zijn om te protesteren. De vrienden zullen op het kerkhof begraven worden juist gelijk de beste geloovigen; het enige verschil dat er bestaat, dat is dat de grond waar de geloovigen berusten gewijd is, terwijl de personen die tot het uur der dood de laatste Sacramenten weigeren te ontvangen, op het ongewijd gedeelte zullen begraven worden. De grafsteden der vrienden zullen zoo goed verzorgd en zoo betamelijk onderhouden worden als al de anderen en niets belet de familie van er monumenten op te richten zoo prachtig zij ze verlangen. Waarvan komt men zich dan beklagen?

TONGEREN, DEN 21 SEPTEMBER.

De runderpest en de duurte van het vleesch.

Het is ontegensprekelijk dat de maatregelen genomen door het Staatsbestuur, zoowel als door de provinciale en plaatselijke besturen veel invloed gehad hebben om ons land te behoeden tegen de vernieling van het vee. Nu echter, in tegenwoordigheid der duurte van het vleesch en bij het naderen van den winter zou het wenschelijk zijn nog andere maatregelen in te voeren. De toestand is verbeterd in Engeland en in Holland, de ziekte is verdwenen uit België, de markten zijn heropend; er blijft een laatste maatregel te nemen. Het is inderdaad niet genoeg van te verklaren dat de veemarkten op nieuw zullen geopend worden, er moet ook gezorgd worden voor de bevoorrading der markten, wil men den prijs van het vleesch doen dalen. De eenvoudigste middel om dit doel te bereiken is van den vrijen invoer van het vee ter herstellen uit Holland en de Maasgewesten.

Inderdaad, uit de laatste verslagen onzer rijksveeartsen blijkt, dat de gezondheidstoestand der dieren, gedurende het 2^e kwartaal dezes jaars, hoogst voordeelig is geweest. Moest men, in het 1^e kwartaal, de noodlottige runderpest nog bestrijden in de gemeente Zele, zoo heeft sindsdien die kwaal zich niet meer vertoond in geheel ons land. Zelfs de uitzevendende longziekte, die vroeger zooveel slachtoffers maakte, vooral in Vlaanderen, is steeds aan het afnemen: de algemeene tabellen vermelden maar 55 afmakingen op 58 gevallen der plaag die zich dit jaar hebben voorgedaan.

Volgens de officieele opgaven der Staatscourant van Nederland, is de runderpest aldaar derwijze verdwenen, dat er van den 15 tot den 25 augustus, in geheel dat koninkrijk, maar één geval zich heeft voorgedaan, namelijk te Voorschoten, waardoor die beesten zijn moeten afgeslacht worden. Van den 18 tot 24 augustus heeft men in Engeland insgelijks maar één geval van runderpest bestatigd, en de laatste berichten uit Rhijn-Beieren, alwaar die plaag was uitgeborsten, melden nu dat ze er aanstands krachtig bestreden is geworden en reeds derwijze aan het afnemen is, dat men denkt spoedig geheel en al dezelve uitgeroeid te zien. Het naderend herfstgeij en de winter zullen overigens machtig veel bijdragen om de runderpest voor goed in de landstrecken van Noord- en Midden-Europa te doen ophouden.

In Engeland en Holland is nu, God dank! de runderpest geheel en al verdwenen; in de

veerijke provincie Zeeland heeft zij nooit geheerscht, en zal er nooit heerschen dan bij insmokkeling van besmette beesten; in de provincie Noord-Brabant heeft zich die plaag maar weinig veropenbaard; zij is er sinds lang reeds vergeten; in hollandsch Limburg is zij schier onbekend.

Wij herhalen dus onze vraag: waarom onze landbouwers thans nog berooven van den zoo hoogst noodigen aankoop van jong vee, onze markten van slachtheesten? Waarom nog langer het vleesch zoo duur houden, dat niet alleen de werkmans, maar zelfs de geringe burger, dit hoogst noodzakelijk voedsel op zijne tafel moet missen?

Wij durven dan ook de hoop uitdrukken dat, zoo al niet het Staatsbestuur zelf, de provinciale overheden en de landbouwcommissien in de belanghebbende provinciën de voorhand zullen nemen voor de terugkrijging van den vrijen invoer van het hollandsche hoornvee, welke nu, zonder de minste vrees voor besmetting, veroorloofd mag worden.

Een hooger belang dan de vrees voor eene ziekte heest, staat hier op het spel; het geldt de voeding, de gezondheid van den mensch, van de werkende klassen; de belangen van het algemeen; en een goed bestuur zal deze gewis boven alle anderen stellen, in weerwil der theoretische en ongegronde vreesachtigheden, welke door sommige mannen der faculteit nog zouden kunnen opgeworpen worden tegen het herstel des vrijen aanvoers van het hoornvee uit Holland: eenigste middel onze landbouwers te gerieven en het vleesch merklijk beter koop te doen worden.

Men verzekert dat er in den loop der aantaande maand oktober eene gansche herplaatsering van ons ministerie zal plaats hebben. De heer A. Vandenpeereboom, die nog altoos op speelreis is, blijft in zijn ontslag volharden en zijne portefeuille van binnenlandsche zaken is door den heer Delhougne reeds geweigerd. De heer E. Vandenpeereboom ziet af van den voorzitterszetel der Kamer, welke door het kabinet reeds aan drie kopstukken der linkerzijde is aangeboden. Men vertelt insgelijks dat de heer Rogier, die toch zooveel sympathie voor Frankrijk heeft, te Parijs den post van belgischen gezant zal gaan bekleeden en, dat de heer Van der Stichelen, in dezelfde hoedanigheid, naar Florentië zal gaan.

Wij hechten aan al die geruchten niet veel geloof. Dat de heer Vandenpeereboom of de heer Van der Stichelen, het meesterschap van Frère-Orban moeten, hunne portefeuilles zouden nederleggen, dat is zeer mogelijk; maar

de heer Rogier en de ministers-portefeuille, zie, dat zijn twee dingen, die vast aan elkander zijn gegroeid; wij kunnen dan ook aan zijn ontslag geen geloof hechten, vóór dat wij het zullen zien.

Kerkhof van Tongeren.

De gemeente raad van Tongeren heeft verleden week een reglement gemaakt over de politie van het stadskerkhof. Volgens dit reglement wordt het kerkhof in twee deelen verdeeld, zooals zulks volgens de wet van jaar XII gebeuren moet. Het ene gedeelte is gewijd en is bestemd om de lijken te ontvangen der personen die in den roomschen godsdienst sterven; het andere gedeelte is ongewijd en daar zullen de personen begraven worden die buiten den schoot der kerk willen sterven.

Dat werk van onzen gemeente raad staat onze groote liberalen maar half aan. Volgens hun moeten alle dooden onverschillig de een naast den anderen begraven worden. Zoolang die fraaije jongens op twee beenen loopen, moeten zij den spot met hemel en aarde kunnen drijven, maar zoo haast zij dood zijn moeten zij tusschen de getrouwe kinderen der kerk rusten. Hebt gij in uw gansche leven nog zoo onredelijke schepsels ontmoet! Die menschen willen leven als vrijegeesten en godloochenars, maar als het op sterven aankomt, dan willen zij niet anders begraven worden dan op het gedeelte van het kerkhof waar de wijwaterkewspel overgegaan is! Wie dat gedrag op eene redelijke wijze kan zamen knopen, die moet slimmer zijn als wij.

De kerk toont zich zeer verdraagzaam in zake van begravenissen. Om iemand op den gewijden grond te begraven vereischt zij niet dat men geloof hebbe als een heilige. Had men een gansche leven van baldadigheden gevoerd, dan is het genoeg dat men alvorens te sterven het verlangen te kennen geve van tot de kerk terug te keeren. Zij weigert slechts de gewijde aarde aan diegenen die tot de dood toe in hunne goddeloosheid volherden.

O! schreeuwde die fameuse *Vedette*, over eenige maanden heeft de geestelijkheid van Tongeren de kerkelijke begravenissen gegeven aan eenen vriendenkerk, omdat hij in staat was van goed te betalen! Maar zij voegt er niet bij dat de familie van dien vriendenkerk aan de geestelijkheid verklaard heeft dat de afgestorven op zijn doodsbet het verlangen uitgedrukt heeft van zich niet met de Kerk te verzoenen. Indien dit niet waar is, dan heeft de liberale familie van den overleden de geestelijkheid bedrogen en dan zou de *Vedette* meer reden hebben van te schreeuwen tegen de familie dan tegen de geestelijkheid.

Laat ons nu terug komen op het reglement van den gemeente raad.

Heeft de raad misschien bestid dat men de vriendenkerk na hunne dood links of rechts in een gracht zal steken of dat hunne lichamen in den Jeker zullen geworpen worden? Geenszins. Ware het zoo gelegen dan zouden wij de eerste zijn om te protesteren. De vriendenkerk zullen op het kerkhof begraven worden juist gelijk de beste geloovigen; het enige verschil dat er bestaat, dat is dat de grond waar de geloovigen berusten gewijd is, terwijl de personen die tot het uur der dood de laatste Sacramenten weigeren te ontvangen, op het ongewijd gedeelte zullen begraven worden. De grafsteden der vriendenkerk zullen zoo goed verzorgd en zoo betamelijk onderhouden worden als al de anderen en niets belet de familie van er monumenten op te richten zoo prachtig zij ze verlangen. Waarvan komt men zich dan beklagen?

De kermis van Tongeren is dit jaar verlevendigd geworden door de tegenwoordigheid van een groot getal brusselsche vrijwilligers die verleden zondag onze stadsfeesten zijn komen bijwonen.

Zoohaast de Brusselaren aan de statie van Nederheim nit den ijzeren weg traden, werden zij ontvangen door M. den burgemeester Jaspens die hun eene wel gepaste aanspraak deed en hun den welkomgroet toespak bij hunne aankomst op het grondgebied der provincie Limburg. Daarna werden zij door M. de Corswarem ontvangen op het kasteel van Scherpenberg waar hun het gulhartigste onthaal gedaan werd.

Omtrent 5 uren 's avonds kwamen zij te Tongeren aan. Aan de statie bevond zich de koninklijke muziek sociëteit die het nationaal lied uitvoerde. De vrijwilligers werden ontvangen door eene deputatie van drie leden van den gemeente raad in wiens naam M. Court het woord stuurde tot den commandant M. den graaf Gaston d'Arshot.

Te midden van eenen grooten toeloop van volk trokken de vrijwilligers vooraftgegaan door het muziek, de stad in tot aan het stadsmid waar zij door den gemeente raad werden ontvangen en waar de cerewijn hun aangeboden werd.

Wij zullen ons niet lang bezig houden met de beschrijving der ontvangst der Brusselaren. Hunne tegenwoordigheid in onze stad heeft ons alleen voor eene ijdele militaire parade of eene kermis klucht. Hun oogwit is van de gevoelens van vaderlandsche in de harten der bevolkingen te ontsteken en de inrichting der vrijwilligers door het gansche land te verspreiden.

VERRASSINGEN.

(Vervolg.)

«Zeg eens, lieve doctor,» vraagde de overste na eene poos, «hebt gij op uwe reis toch waarlijk wat geleerd?» — «Wel zeker, ik kan thans alles: maar daarvan later! Ik ben gekomen, om een verstandig woord met u te spreken, lieve oom; ik beloofde u eens, als ik terugkeerde zou zijn, met u over mijne neiging voor het huwelijksleven een lang onderhoud te hebben. Zijt gij bereid, mij aan te hooren?» — «Ik wacht met genoegen daarop.» — «Nu goed. Ik heb mijn woord gehouden. Ofschoon ik vele landen, steden en meisjes gezien heb, zoo heb ik van de laatsten altijd den blik afgewend: geen in Europa heeft mijn hart getroffen, ik kom terug, zoo als ik gegaan ben.» — «Dat verheugt mij, ik was er hard bang voor.» — «Wel waren zij menigmaal schoon, menigmaal uitgerust met al de zeven deugden, die eene vrouw hebben moet. Deze of die had zelfs nog wel eene eigenschap boven het getal, — ik zag haar, en ging voorbij.» — «Daar hebt gij wel aan gedaan.» — «Gij zeidet mij eens: in het vaderland wonen bekoorlijkheid en zedigheid!» — «daaraan dacht ik, toen ik op reis was, — ja, in het vaderland!» — «Het verheugt mij, dat gij dat inzaagt.» — «En nu ben ik weder hier, geheel de oude, niet een haar op mijn hoofd is anders geworden, laat staan mijn hart,» ging de doctor voort. «Nu ter zake. Ik zeide u eens dat voor de vervulling mijner vurigste wenschen nog hindernissen in den weg konden treden. Gij beloofdet mij grootmoedig, mij die te zullen helpen wegruimen. Denkt gij

nog daaraan?» — «Ik weet het en houd woord.» — «Nu, het jawoord van het meisje heb ik reeds lang bekomen; ik had het reeds eer ik afreide. Wij hebben vijftig briefwisseling gehouden, de burgemeester heeft de brieven bezorgd; — neem het niet kwalijk, lieve oom, wij vreesden u.» — «Dat was onzin; zie ik er dan zoo griemig uit?» — «Nog gisteren avond heb ik het haar gevraagd. Gij hebt het niet gezien, wij maakten ons een oogenblik ten nutte, dat gij afwezig waart. En zij heeft mij geantwoord, dat zij mij wilde toebehooren in leven en dood.» — «Maar wat ontbreekt u dan nog, doctor? Waar zijn dan de hindernissen!» — «Uwe toestemming! uw zegen ontbreekt ons. Zie, ik ben een arme duivel, ik vreesde...» — «Laat dat daar,» viel de overste hem in de rede, «ik zal uw huishouden wel inrichten.» — «Dus stemt gij toe? Mag ik tot haar ijlen en haar de blijde huishouding brengen? Gij geeft mij uwe goede, lieve Louise tot vrouw?» — «Louise!... Wat zegt gij?... Louise tot vrouw?» — «Lieve oom! gij zijt geheel ontduld! Wat scheelt u?» riep de doctor. «Doet het u leed, dat gij uwe toestemming gegeven hebt? O, neem uw woord niet terug! Zeker dat doet gij ook niet, gij geeft mij uwe goede, lieve Louise tot vrouw!» — «Daar moge toch dadelijk een miljoen donders inslaan! Zij is wij dan beiden bekekt?» barstte de overste uit. «Zeg mij toch eens, maar in alle ernst, wie wilt gij toch eigenlijk tot vrouw hebben?» — «Lieve oom, ik scherts niet; uwe dochter Louise, geene andere.» — «Nu zal toch de gansche aardbol!... aan mijne dochter heb ik niet gedacht! Ik dacht dat gij eene geheel andere wildet huwen, en daarvoor was mijn zegen bestemd.» — «Aan wie dacht gij dan?»

«Wel ik dacht dat gij jufvrouw Meier huwen wildet, ik had mij daarover al zoo verheugd.» — «Maar ik bid u, lieve oom! Zij is zeven jaren ouder dan ik!» — «Dat komt er niet op aan, de liefde is blind! — en nu is alles voorbij, alles! Mijne dochter kan ik u niet geven, ik heb haar, veertien dagen geleden, aan advocaat Halter toegezwald.» — «Maar, lieve oom! dat was eene dwaling. Gij zegt zelf, dat gij niet wist, dat ik haar hebbe wilde. Gij zult toch mijn ongeluk niet willen?» — «Ik moet haar hem geven: een man, een woord, dat begrijpt gij niet. Gij hadt mij uwe plannen overigens vroeger kunnen mededeelen.»

Zij werden in hun gesprek gestoord; burgemeester Meier kwam binnen. — «Goed dat gij komt, lieve burgemeester!» zeide de doctor. «Gij hebt mij ook beloofd, eens, als de tijd daar zou zijn, de hinderpalen uit den weg te zullen helpen ruimen. Thans zijn de hinderpalen in vollen bloei. Help mij! Oom wil zijne toestemming niet geven. Ziet gij, of gij hem overhalen kunt, — anders schiet ik mij dood.» — Met deze woorden verliet hij beide heeren en ging naar zijne kamer.

«Geachte heer overste,» begon de burgemeester, «de jongman wekt mijn medelijden op: hij moet geholpen worden. Ik kan wel denken, dat het meisje u onontbeerlijk geworden is, op uwen leeftijd haat men elke groote verandering. Maar bedenk, het is om het geluk van twee geliefden, te doen, lieve heer overste stem maar toe!» — «Gij spreekt naar gij verstand hebt,» zeide de overste, half toornig. «Hoe kan ik haar hem dan geven? Ik heb haar reeds, veertien dagen geleden, aan den advocaat Halter beloofd!» — «Wat?» riep de burgemeester ontzet,

«aan advocaat Halter? Mijne zuster beloofd?» — «Nu sla God toch den duivel dood!» schreeuwde de overste woedend. «Zijt gij dan ook bekekt? Wie spreekt er van uwe zuster?» — «Nu, van wie anders wordt er dagesproken?» — «Van mijne dochter wordt er gesproken; de doctor wil mijne dochter trouwen en ik heb haar reeds aan Halter toegezwald.» — «Dat moet eene dwaling zijn, heer overste! De brieven, die de doctor aan mijne zuster geschreeven heeft, zijn door mijne handen gegaan. Dat is buiten allen twijfel. Excuzeer mij een oogenblik; slechts een paar woorden wil ik met mijne zuster spreken, gij zult zien, dat het eene dwaling is.» — Hij ijde naar zijne zuster. Zij was, als gewoonlijk, in de keuken.

«Hoer eens, zuster,» zeide hij op strengen toon, «hier gebeurt iets, dat ik niet begrijp.» — «Dat is wel mogelijk,» antwoordde zij; «gij pennelickers, zijt allen kortzichtig.» — «Ik spreek tot u in hoedanigheid van uwe oudsten broeder.» — «De ouderdom helpt soms niet veel.» — «Ik vraag u in allen ernst, wat heeft er in de brieven gestaan, die ik u gebracht heb?» — «Dat weet ik waarachtig niet?» — «Gij hebt ze gelezen, en weet het niet?» — «Ik heb ze niet gelezen, want ze waren voor mij niet bestemd; zij waren voor jufvrouw Louise, aan wie ik ze ook trouw gegeven heb. Vraag het haar, als gij het weten wilt, wat er ingestaan heeft. Ziet gij nu, dat gij u menigmaal in dingen mengt, waarvan gij geen verstand hebt?» — «De burgemeester vielen de schellen van de oogen. Hij ijde naar den overste terug.

«Het was toch geene dwaling, heer overste! Ik wilde, dat ik, even als gij, slachten kon?» riep hij den ouden heer toe. — «Beproef het